

Частина перша

Розділ 1

Лінда. Аколада

Аколада — дужка, за допомогою якої поєднуються дві чи кілька систем нотних ліній, які граються одночасно двома чи декількома інструментами. Рядок пов'язаних дужкою ліній також називається аколоадою, коли вони поєднуються спільними тактовими рисами.

*Також аколоадою називалася церемонія посвячення у лицарі та прийняття нового лицаря до ордену. Сам термін походить від французького слова *accolade*, що означає «обійми».*

- Й ви справді це робите?
- Що саме?
- Ну, займаєтеся сексом за...
- Займаюся сексом за?..

Двоє чоловіків сиділи у невеликому просто обставленому кабінеті з двома високими вікнами, що виходили у маленький двір, повністю зарослий зеленню та схожий на старий занедбаний французький сад. Буремний живий світ, що ще кілька років тому, здається, мав очевидні чіткі форми, запропоновані дбайливим садівником, нині втратив їх. Двір скидався на подобу смарагдового моря, що було раз і назавжди захоплене легкою бурею, — вона, мабуть, призупинялася лише зі зміною пори року, коли насичена зелень хвиль поступалася місцем рудувато-коричневій та бурштиновій млости.

Один з чоловіків — той, що поставив перше питання, — на хвилину полишив розмову та повернувся до вікна, розсіяно блукаючи поглядом переплетінням листя та гілок. Після доволі тривалої паузи, під час якої його співбесідник терпляче чекав, поки він

сформулює думку, чоловік відірвався від споглядання кущів та дерев і повільно вимовив:

— Я міг би сказати, що ви займаєтеся сексом за гроші, та щось зупиняє мене.

— Чи можу я дізнатися, що це?

Чоловік знову замислився й раптом розсміявся.

— Я й сам не знаю. Мабуть, те, що...

Він завмер, знову намагаючись зібрати докупи думки та почуття, які, від втоми, чи злості або хвилювання, щораз вислизали від нього.

— Мабуть, те, що вона... Лінда сказала мені того вечора, — нарешті проговорив він.

— Того вечора? — чоловік, що сидів навпроти, був явно заінтригований.

— Того вечора, коли я прийшов до неї та сказав... — чоловік зупинився, знякочивши, — коли я сказав, що все знаю, і запропонував їй угоду.

— Іншими словами, коли ви вирішили шантажувати її.

Піднявшись зі свого місця, хазяїн кабінету пройшов до столу в протилежній частині кімнати та дістав зі скриньки пачку сигарет.

— Не заперечуєте? — він питально подивився на свого співбесідника та отримавши у відповідь нетерплячий кивок, закурив.

Гість дивився, як він підходить до вікна, та, прочинивши одну з шибок, присаджується на підвіконня і випускає дим надвір.

Пригнічений чи то навмисною ввічливістю цього жесту, що межувала з витонченим знуцанням, чи то самою ситуацією, що мучила його, гість кинув на хазяїна кабінету злісний погляд.

— Вона майстерно вміє створювати незручні інциденти. Я й не очікував від неї іншого. Але навіть я не міг припустити, що одного разу вона знайде собі повію й настільки полегшить мені життя.

— Як ви вважали, полегшить. — Адресат його репліки успішно проігнорував образу. — Втім, якщо ви тут, це означає, що щось порушило ваші плани.

Різно підвівши голову, чоловік, що сидів у кріслі, знову у'явся очима у свого мучителя. Цього разу він мовчав доволі довго, а коли наважився порушити тишу, з його вуст зірвалося одне-єдине слово.

— Чому?

Потягнувшись до столу за попільничкою та повернувшись до своєї пози задоволеного життям сибарита, його співбесідник струсив попіл з сигарети. Він посміхнувся.

— Чому що?

Запала нова тиша. Але вона була вже не такою напруженою. Скоріше, давала місце — для роздумів, спокою... розуміння?

Мовчки, не поспішаючи, гість піднявся та, зробивши кілька кроків, зупинився просто навпроти хазяїна кабінету. Тепер погляд гостя ковзав по обличчю та статурі співбесідника, як раніше, не оминаючи жодної деталі, але зараз вони не були доказами чи рядками обвинувального вироку. Мигнувши раз, і другий, він раптом усвідомив себе всередині процесу... пізнання, і це примусило його гостро відчутти, що він на чужій території, — більше, ніж за минулі пів години, коли він хотів бути й залишався обвинувачем.

Відступивши та спершись на віконну пройму, гість уважно роздивлявся чоловіка, що сидів перед ним.

Високий, худорлявий, великі подовжені кисті, хвилясте світле волосся, що попереду легкими кільцями спадає на чоло, так що періодично доводилося відкидати його назад, коротким рухом пальців чи просто труснувши головою. Зеленувато-блакитні очі, які цієї миті здавалися майже прозорими, й вуста, надто явно позначені, аби виглядати гармонійними.

Абсолютно неприваблива зовнішність.

Питання, що так довго мучило гостя, те, через яке, — він щойно зрозумів, — він насправді прийшов, народилося саме по собі.

— Як вам це вдається?

Хазяїн кабінету не став уточнювати, про що йдеться. Замість цього він загасив майже допалену сигарету та, зробивши запрошувальний жест, перемістився знову до крісла. Дочекався, поки його співбесідник приєднається до нього, і поволі заговорив.

— Але ж, містере Террінгтон...

— Бенедикт, якщо хочете.

— Бенедикт, — гість зміряв його важким поглядом. — Це неможливо. Я хочу сказати, — те, що ви цим займаєтесь, хай як би із цим була пов'язана Лінда

або хто завгодно з її кола, про що я навіть не хочу знати, не означає, що вам це... ви...

Бенедикт усміхнувся.

— Містере Еттінгер... Ви дозволите називати вас Едвардом?

Той лише нетерпляче махнув рукою.

— Тож, Едварде, якщо я правильно розумію ваше питання, ви хотіли б знати, чи є моя робота результатом, скажімо так, вимушеного вибору, чи це є моє покликання?

Едвард похмуро кивнув.

— Коли я був підлітком, у мене були інші інтенси, — гмикнув Бенедикт.

Едвард запитально подивився на нього.

— Приватна школа, у якій я вчився, заохочувала до значно більш... жорстких експериментів, — відповів Бенедикт ухильно.

— Алкоголь? Наркотики?

— Я б не хотів заглиблюватися у деталі. — Бенедикт поворухнувся у кріслі, змінюючи позу. — У будь-якому разі, те, про що я говорю, було не правилом, а виключенням, хоча роль у моєму житті у певний період зіграло значну — не як керівна стежка, а, радше, як протипага. Хай там як...

— Хай там як, не маючи можливості чи не бажаючи мати багато жінок у двадцять, ви з лишком надолужили цей недогляд у тридцять.

— У тридцять два, — ввічливо виправив Бенедикт. — Я не став би вибудовувати такий суворий причинно-наслідковий зв'язок, але, якщо вам так зручніше...

— Я вже не знаю, що мені зручніше, — зітхнув Едвард, — я просто хочу зрозуміти.

— Так чи інакше, — люб'язно кивнувши, продовжив Бенедикт, — до початку 2009 року я опинився в ситуації, коли мені захотілося, — без якихось особливих причин, — стати тим, кого ви так барвисто в запалі нашої розмови назвали повією.

Едвард випростався.

— Я зовсім не мав на увазі...

— О ні, ви мали, — Бенедикт променисто усміхнувся, наче слівце, що його кинув Едвард кілька хвилин тому, було чимось на кшталт професійної похвали. — Тим

цікавіше, що ви вгадали: моя робота полягає в тому й виключно в тому, щоб займатися з жінками сексом. Інша справа — як і для чого. Заради цього я й створив агенцію.

— Щоб займатися сексом без жодних обмежень, — не стримався Едвард.

— У якомусь сенсі, — розсміявся Бенедикт. — Хоча, по суті, так всього лише простіше.

— Простіше?

— Звісно.

Бенедикт піднявся й, прихопивши зі столу попільничку й пачку сигарет, повернувся назад до вікна.

— Агенція, яка працює офіційно, дозволяє не тільки надавати послуги, але й робити це правильно, — м'яко сказав він.

Едвард стрепенувся.

— Що ви маєте на увазі?

— А хіба Лінда вам не говорила? — Бенедикт подивився на нього з цікавістю.

Едвард знітився.

— Ні, вона... Тобто, я хочу сказати...

— Зрозуміло.

— Знаєте, що є найбільш кумедним, Едварде? — Бенедикт відвернувся до вікна та подивився на чудернацький хаос зелених гілок, що хиталися за склом. — Те, що, коли я починаю, ця ідея здавалася мені настільки ж безглуздою, як і вам.

Він прослідкував очима за невеличкою білкою, що перестрибнула з однієї гілки на іншу, й знову подивився на Едварда.

— Зараз смішно про це згадувати, — сказав він, — але коли ми з моїм другом Тоні вирішили спробувати себе в цій справі, то — враховуючи те, що жоден з нас до ладу у цьому не тямив й доводилося вчитися в процесі, — ми наробили стільки помилок, скільки їх взагалі можна було наробити.

Бенедикт глибоко затягнувся й замовк. Едвард слухав уважно, не намагаючись ставити питань: він відчував, що час для них прийде, але цієї миті із подивом зауважив, що воліє слухати, а не говорити.

Бенедикт тим часом вів далі.

— Першою помилкою, яку ми зробили, було переконання в тому, що жінки, які звертаються до проститутки, знають, чого хочуть.